

SÁROSPATAKI

IFJUSÁGI KÖZLÖNY

L. ÉVFOLYAM

Főszerkesztő :
PALUMBY GYULA

Társzerkesztők :
Fűrjész István, Novotny Gyula,
Mészöly Gedeon, Lázár Gyula.

Felelős szerkesztő:
KONCZ SÁNDOR

1934. DECEMBER HÓ.

SZERKESZTŐSÉG ÉS
KIADÓHIVATAL :
SÁROSPATAK
FŐISKOLA.

MEGJELNIK JULIUS ÉS
AUGUSZTUS HÓ KIVÉ-
TELÉVEL HAVONKÉNT.

ELŐFIZETÉS :
EGÉSZ ÉVRE 3 P.
FÉL ÉVRE 1.50 P.
EGYES SZÁM 30 FILL.

Nt.

Kádár József
ref. lelkész urnak.
Telkibányán

T A R T A L O M :

—y G—: „Isten hozta légátus úr!“ — Dr. Köberle Adolf: Tükör előtt. (Karácsonyi ajándék.) — Kovács Ferenc: Bakó György. — Günter Humbert: A kijelentés. (A német helyzet.) — Kiss Péter: Regősjárás Abaujban. — Jónás Imre: Lélekjárás. — Mészöly Gedeon: Csendes napok. — Vatal László: Mélyülés. (Vers) — Gyóry Elek: Szüreti felvonulás. (Kép) — Hován István: Egy új szín az Ady-portréhoz. — Kovács István: Faluszeminárium. (Kiszállások sárba ragadt magyar falvakba.) — Mészöly Dezső: Szekérút. (Vers) — —: Kérem a lelkipásztor urakhoz. — Kedves Olvasóink! — Hireink. — Szerkesztői üzenetek.

Kóruskrónika 1934-ből.

– Szemelvények. –

..... Pista bácsit mindenki ismeri,
Hangját a nádpálca-csattogástól nyeri.
Készül szorgalmasan a prepa-vizsgára,
Nagy buzgalmát Vilmány orgonája bánja.
Szántó városában van imádott kincse:
Miről sokszor beszél — a Kassai Pince.

Fellendült most nálunk a missziós munka,
..... László van ebben igen nagy javunkra.
Társai sorából egy fejjel kilátszik,
Sarjadzó bajusza furfangosan játszik.
Rájöttünk, hogy miért oly magas a hangja:
Pápáról csilingel szívének harangja.

Krónikás ecsetjét most jól megtörli,
Rajzoló írónját jól megköszörüli,
Hogy méltó lehessen e foglalkozáshoz:
..... Tóni eljár köszörülni házhoz!
„Ejnye, de kár — úgymond — semmi sem vigasztal,
Miért nincs minden háznál egy billiárd-asztal!“

Mindjárt itt az első: barátunk,
Nyaka felett erős szőkeséget látunk.
Zrinyi kabátjában jól fest az alakja,
Minden hamis hangért a szidást ő kapja.
Egyébként úgy látom, most sima az álla,
Hej, pedig de megnő néha a szakálla.

Csodálatos néha ez a diákélet!
Hiába suhannak felettünk az évek,
A diák-nyelv sokszor különösen hamis,
Van, ki „gólya“ marad püspök korában is.
Bocsánat! Nevezzük nevén a gyermeket,
..... Béla kapta örökül e nevet.

De nem volnánk híven pataki diákok,
Ha nem kísértene közöttünk az átok.
Itt kísért közöttünk a latin világból,
Juno, a klasszikus mithológiákból.
..... Pista hallgat erre a szép névre,
Tessék csak így hívni, nem haragszik érte.

Kinél az ecsetem egy kicsinyég megáll,
Nem más, mint Péter, a jó „öreg pedál“.
Nem hallgathatom el, hogy az elmúlt éven,
Amikor Kórusunk itt volt egy estélyen,
Ó volt az, ki búsan kerülte a táncot
S a sarokban csel kockázatot játszott.

(xy)

SÁROSPATAKI

IFJUSÁGI KÖZLÖNY

L. ÉVFOLYAM

Főszerkesztő:
PALUMBY GYULA

Társszerkesztők:
Fűrjész István, Novotny Gyula,
Mészöly Gedeon, Lázár Gyula.

Felelős szerkesztő:
KONCZ SÁNDOR

„Isten hozta légátus úr!”

Székely testvérek jártak nálunk legutóbb Patakon, — azok beszéltek, hogy az erdélyi vendéglátó szeretetnek heted-hét országban párja nincs! Igazat adtunk nekik. Természetes: hiszen a székely is magyar. Márpedig a magyarnak az a híre járja, hogy gentleman nép, lovagias nemzet. No, de az értékelésre nem mi vagyunk hivatottak. Nézzük inkább miből születik meg a követfogadás eme preludiuma: „Isten hozta légátus úr!”

Az én házam, az én váram — mondja az angol. A magyar paraszt, ha nem is mondja, de szintén annak tartja. Annak tartja s még sem kérdi, ha beállítasz hozzá mendurod és folyton hátul kullogó vezetőid társaságában: hogy hívnak, minek jöttél?, hanem egyenesen ajtót nyit előtted, az „első házba” vezet, széket töröl, bort tölt, megkínál s miután gazdagon ellátott, akkor kérdi meg, ki is vagy hát, mi az apád, honnan jöttél? De nem azért kérdi mindezt, hogy ezen keresztül becsüljön, hanem, hogy ezzel is próbálja megőrizni emléked a sok többi „kedves diák” között.

„Isten hozta . . .” Igen, az Isten vitt, küldött és nem magadtól mentél! Ezt érzi meg, ezt sejtí ösztönszerűen vendéglátód s ezért ne csodáld, hogy a nagy hét első napjainak tisztogató munkája érted is történt. Észrevetted? Szóvátetted? Megköszönted? Ugye boldog voltál, hogy a Krisztus várásra „rendbetett” tiszta hajlék Téged, az Ő követét, fogadott elsőnek. — Rádöböntett-e ez valamire? (Küldetésed méltóságára!) Arra, hogy „. . . légátus úr!” vagy! Követségben járó vagy. Krisztus küldött légátusának!

Nem azért vagy hát „kedves”, „jó szavú”, „derék egy diák”, mert Te vagy — hiszen mindenki megkapja, csak máskor — hanem azért vagy hosszú hetek csendes óráiban beszélgetés tárgya, mert az Isten vitt s valami olyat szólottál közöttük, ami nem embertől volt.

Vigyázz! Meg ne csald magad! Nem Neked szól tehát az „Isten hozott”, hanem a légátusnak.

„Isten hozta légátus úr!” Most már csak az a fontos, hogy értsd meg: Isten *vitt* légátus úr!

TÜKÖR ELŐTT. KARÁCSONYI AJÁNDÉK.

Az Istennek legyen hála az Ő kimondhatatlan ajándékaiért (II. Kor. 9 : 15.)

Irta: *Dr. Köberle Adolf.*

Dr. Köberle Adolf a bázeli egyetemen a dogmatika és etika professzora. Tudományos felfogásában az új Lutheri teológia híve. A tübingeni híres professzornak: Heimnek legkiválóbb tanítványa. Egyéniségében a tudományos komolyság élénk diákos derével párosul. A teológiai irodalomban rengeteget dolgozik, ezenkívül diák-kirándulásokat vezet s előadásával a legkülönbözőbb helyeken igen sokat szolgál. Egyetemi előadásain sok nem-teológus hallgatója is van.

* * *

A karácsonyi ajándék háládatosságunkban válik boldog *ténnyé*. Ez akkor következik el, mikor megpillantjuk azt, hogy az emberi élet mennyire *távol* van Istentől. Világunk arculatán egyetlen egy határozott veret van: elvesztettük Istennel a békét és a közösséget. Ezért olyan sok a tanácstalanság, a tehetetlenség, a betegség és a lélek szenvedése.

Világos látás szükséges ahhoz, hogy Isten előtti helyzetünk a maga *komolyságában* álljon előttünk. A jó hallás lesz feltétele annak, hogy sóhajaink, sírásaink zaja, sorsunk és környezetünk ziláltsága mögött *egyebet* is halljunk: azt, hogy Isten dicsőségét beszéli, gazdagságát hirdeti, a csoda örök előjogát kiáltja az *emberek között egy gyermek*. Ő nem volt királyi név hordozója, gazdag, vagy hatalompolitikai örökség sem várt rá. Heródes nagy király palotájában, a jeruzsálemi főpap előkelő házában, Róma büszke császárvárában nem tudtak róla semmit. Csupán egy pár egyszerű pásztor, akiket az ótestamentumi váradalmak nagysága nevelt, figyelt fel Isten kijelentésére: a szent éjszaka páratlan jelei *kell*, hogy az emberiség viláfordulását jelentsék. Ez az élet, amelyik itt feltör, teljesen más, mint a miénk. Ő az, aki *szilárdan* áll egy hulló és elcsúszó világban, akinek születésében virág nyílott az emberiség szántóföldjén, akiben egy szent gyöker nő fel, aki szabad a bűn mérgétől és kiütéseitől.

A karácsony Isten szeretetének a záloga. Ez az ünnep azt mondja nekünk: Isten *nem feledkezett* meg rólunk. Isten keres és *felkeres* minket. A szükségből és a homályból, a bűnből és a szolgaságból, melybe beletévedtünk, kiment minket. Imádkozó csodálkozásban és köszönetben szükséges beismernünk, hogy Isten előállított egy életet, amelyik isteni fényességet hord magán és megmutatja a megváltó szeretetet.

Ford: K. S.

Ki a legnagyobb ember? Aki a legmélyebbre tud lehajolni, hogy valakit felemeljen. A lelki nagyságot tehát az elveszettekhez való lehajlás íve méri.

(Makkay Sándor)

BAKÓ GYÖRGY

November 15-én gyászlobogót tűztek a tanítóképző tornyára. Bakó György IV. éves tanítónövendéket magához szólította az Ur. Korán ment el; sok szép reményt vitt a sirba. Bennünket, osztálytársait váratlanul ért halála. Két héttel halála előtt ezzel távozott tőlünk Patakról: „Fiúk, pár nap mulva visszajövök.“ Nem gondoltuk, hogy betegsége már olyan súlyos, hogy pár nap van csak hátra életéből. Mindig visszavártuk.

Nem kellett sokáig ismerni, hogy megismerje őt valaki. Aki egy-két hétig ismerte, az meg is szerette. Sáfárkodásának ideje 20 esztendőre volt kimérve az Örökkévalótól és ezt a kevés időt Isten országának a keresésében töltötte. Jó diák volt és szorgalmas. Neve vastag betűvel volt az értesítőben. Természete állandó, nyugodt természet volt. Sohasem szerette a hangoskodást. Annál többször lehetett látni csendes elmélyedésben.

Visszaemlékszem egy képre, melyet az ő életének utolsó heteiben látam. Magyarból Berzsenyi: Fohászkodás című költeményét adták fel. Ő a rajzteremben tanulta ezt a verset. Mintha most is hallanám és látnám, amint szavalja égfelé tekintő szemekkel:

Bizton tekintem mély sírom éjjelet!
Zordon, de óh, nem, nem lehet az gonosz,
Mert a te munkád: ott is elszórt
Csontjaimat kezeid takarják.

Most már pihen a bánrévei temetőben, ahová a térbeli távolság miatt csak ketten kísérték ki az osztálytársak közül.

Emléke azonban ott él mindnyájunk lelkében. *Kovács Ferenc IV. t. n.*

A KIJELENTÉS. (A NÉMET HELYZET.)

Mi a kijelentés? Ez a kérdés a teológiának legnagyobb kérdése, sőt *egyedüli* kérdése. A kijelentés a teológia kiinduló pontja.

A kijelentésben Isten szólítja meg az embert, azaz Isten talál meg minket, *nem* mi Istent. Barth Károly szerint: a kijelentés az Isten, a kijelentésben Isten *ítél* meg minket és *adja magát nekünk*. Ítélet és kegyelem tehát a kijelentés lényege.

Mi beszélünk általános kijelentésről is. Kijelentés-e ez? Az általános kijelentésnek két fajtát ismerjük: a *történetit* és a *természetit*. Az Írás bizonyossága szerint Isten a történetben és a természetben látható. Ebből a tényből érthető, hogy minden népnek van vallása. De kérdés, hogy az általános kijelentés valóban kijelentés-e, mikor — amint láttuk — a kijelentés lényege az Isten általi megszólíttatásunkban szóhoz jutó ítélet és kegyelem. Vajjon megvan-e *ez* az általános kijelentésben?

Mi történik velünk, ha nagy zivatarban vagy csendes időben Isten közelségét érezzük? Ebben a közelségben elhallgatunk, hogy Isten minket megszólítson. Ez a megszólítás azonban már nem a természet vagy tör-

ténet következménye, hanem Isten személyes kijelentése. Az általános kijelentés a természetben és a történetben az, hogy mi *hallgatunk* és e hallgatásban *kérdezzünk*. Válaszolni nem tudunk, mert az ember és a világ bűnbe esett; a természet és a történet sem tiszta tükre Istennek, hanem az Ő megtört tükre.

Mi történik azonban, ha Isten nem szólít meg minket? Ekkor az ember saját erejéből a természeti jelenségekben próbálja megismerni Istent. Amint azonban megtört a tükörben az én arcképem, nem látható tisztán, éppenny Isten a természetben vagy a történetben sem.

Veszélyes, ha nem érezzük a csalódást, amikor Isten *nem* szólít meg minket. Ha pedig Isten szólítja meg az embert, így számára a megszólítás ítélet és kegyelem lesz egyszerre, amint a Szent Írásban a próféták és az apostolok bizonyosságot is tesznek, akiket Isten megszólított. Ezért próbakő a Biblia, mert megmutatja, vajjon a mi kapott kijelentésünk igazi kijelentés-e vagy csalódás.

A *személyes* kijelentés tehát egyedüli, igazi kijelentés, mert csak ebben szólít meg valóban az Ur Isten engem. Az *általános* kijelentés a személyes kijelentés *nélkül* töredék marad. Luther Márton megtérése mutatja világosan a kijelentés folyamatát. Ő zivatarban éli meg az általános kijelentést s azután *hallgat* és *vár* az isteni megszólításra. A csalódástól a Szent Írás őrzi meg őt, ami mellett aztán tanuskodik a *vett* személyes kijelentés nyomán is.

A német nép is a nemzetiszocialista forradalomban általános kijelentést ért meg. Mindenki *érdeklődik* Isten után. Kérdez. Adja a jó Isten, hogy népem várni tudjon addig, míg Isten megszólítja őt: ne essék mély csalódásba és ne cserélje fel az örökkévaló Isten dicsőségét mulandó ember képmásával.

Günter Humbert
Halle—Sárospatak.

REGŐSJÁRÁS ABAUJBAN.

Hét abauji falu egyhangu hétköznapjába öt pataki teológus lépett. Azelőtt úgy jártak erre teológusok, mint legátusok, akik inkább *kaptak* a falu népétől, most úgy mentek el, mint regősök, akik valamit *adni* akartak felszerelésük szerény tartalmából. Ezzel is erősíteni akarták a láncszemeket a főiskola meg a gyülekezetek között. Mindig kapcsolatban állottak ezek egymással, különösen Gönc, mely a 17. század végén néhány évig az üldöztetések idején helyet is adott az iskolának. És hogy ezek a kapcsok még ma sem szakadtak el, arról beszéltek a zsufolt templomok, iskolák és azok a hajlékok, — akár a templomok, iskolák árnyékában, akár azoktól távolabb — amelyek mindenütt kedves vendégként fogadtak bennünket.

Mi pedigadtunk, amit *adhattunk*: szeretetet különféle kristályosodási formában.

Az Ige teológusa demonstrált az Ige örök értékei mellett. Igyekezett az egyik rámutatni az Isten-keresés örök aktualitására, a másik az Isten melletti kitartás, hűség fontosságára.

Tartottak előadásokat. Mementóként hangzott lámpafények mellől ki-

csiny templomokban: Testvér, lásd meg mit kell elfelejtened s mire kell emlékezned. A falu fia tesz boldogan bizonyosságot arról, micsoda értékek vannak a faluban s a falu értékeinek kemény gyémántjait hogyan lehet s hogyan kell köszörülni, csiszolni drága, semmivel nem pótolható értékekké.

Az öreg kórus regős-ivadékai énekeltek, daloltak kvartetben. Énekük hangzott a templomokban, dalaik az iskolákban. Az igricek, kobzosok példájára hegedüt, gitárt is fogtak kezükbe a regősök, hogy amit emberi hang nem tud visszaadni, adja vissza a hur. Tanítottak dalokat. Egy-egy iskola közönségének öregjeit, fiataljait néhány percre a fiatalos, nótás jókedv hangulata töltötte el. Szavaltak is, az egyik vígan, a másik komolyan.

De a *falu* most is *adott*. Nem tud semmit elfogadni úgy, hogy ne viszonzná.

A falu vendéglátó szeretetének kézzelfogható jelein, még a perselypénzen is tul, ami pedig mindenütt nagy ragaszkodásról tanuskodott, az ige hirdető, az előadó kapott figyelmet, megértést, a faluszeminarista kérdéseire kapott feleletet, melyben saját magát adta a falu fia; kapott figyelemzetést, mikor ilyen hangot is hallott: Minden másképen menne itt, tiszteletes ur, csak volna vezetőnk.

Ez az ártatlan adás-vétel legtöbbször templomban, iskolában folyt le, egy alkalommal szeretetvendégségre összegyűlt közönség előtt, máskor pedig vendéglátó presbiterek közös vacsorára összejött kis csapatának kellemes társaságában.

Ők kérdezték mikor megyünk *még* el. Gondolom más helyeken is kérdik. *Feleljen meg a teológus ifjuság a jövőben tettével.* Kiss Péter.

Lélekjárás.

A „MEGDSz“-nek két képviselője tartózkodott közöttünk november utolsó hetében: nt, Deme László péceli ref. lelkész és Békeffi Benó debreceni teológus testvérünk. Saját bevallásuk szerint azért jöttek hozzánk, hogy szolgáljanak nekünk, hogy adjanak nekünk egy darabot saját lelkükből.

Különösebb érdeklődéssel nem néztem munkájuk elé, bár az a kijelentésük, hogy ők szolgálni jöttek, felkeltette a figyelmemet. De előadásaik során egyre inkább éreztem, hogy Krisztus két alázatos követe áll előttem, hogy leadják a jelentést: Krisztus itt él közöttünk. a Szent Lélek munkálkodik. Megtérésük történetét mondták el; megkapó volt Békeffi testvérünk keresztről tett bizonyága is. Nem mondtak új dolgokat, de az volt az új, ahogyan mondták. A Lélek által megtelt lelkük feszültsége remegésbe hozta a szíveket s mindnyájan éreztük azt, hogy Krisztus jár közöttünk.

De nem elégedtek meg csupán nyilvános előadások tartásával, hanem csendes órák alatt hitük erejével kalauzoltak bennünket Krisztus keresztre felé. Kivetették reánk az evangélium hálóját, hogy lelkeket halásszanak és én alázatosan hiszem, hogy én is a hálóba kerültem. Bizonyosságot jöttek tenni és bizonyágtevésük egy új világot tárt elibém: a hit világát; megéreztem azt, hogy nincs nagyobb boldogság, mint gyermekként hinni Jézusban. Meghallottam bizonyágtevésükön keresztül a Lélek zúgását,

amely a fülembé kiáltotta: szükség neked újonnan születned. A Lélek zúgása egyrészt összetört, de másrészt megéreztettem velem, hogy eddigi életem omladékán keresztül Isten keze nyul az életembe és téríti azt helyes irányba.

Bizonyágtévésük hatását nehéz szavakban kifejezni, csak gyarlóan tudom visszaadni azt, ami bennem végbement.

A legmegrázóbb és legfelemelőbb az volt, mikor megtapasztaltam azt, hogy Krisztus itt él és munkálkodik közöttünk.

Bizonyágot teszek arról, hogy kimondhatatlanul boldog érzés volt az, amit nem tudok másként kifejezni csak úgy, hogy utánam a századik juh után eljött a Mester, hogy magával vigyen.

Azáltal, hogy megragadott az Úr, rádöbentem arra, hogy az evangélium mindegyik igéje számomra adott kijelentés. Most érzem a biblia olvasása közben azt, hogy Krisztus szemei a sorokon át felém szegződnek és pirosló sebei azt mondják: amit olvasol, azt a véreimmel pecsételtem meg és az ige nem fog benned *beszédes életté* válni, ha egy pillanatra is elfelejted azt, hogy meghaltam a kereszten és a te megtartásodért kóstitam meg a pokol minden kínját.

Épen azért, mert nekem szól az ige, parancs a számomra, melyet a legaprólékosabb dolgokban is teljesítenem kell. A legközönségesebb dolgokban is meg kell hogy látszódjék rajtam az, hogy Krisztusé vagyok. A törvény a Krisztushoz vezető kalauz: a törvény tükrében látom meg azt, hogy mennyire jutottam Krisztushoz.

Látom és hiszem azt, hogy Jézus nem lehetetlenséget követel tőlünk parancsaiban. Az abszolút becsületesség, tisztaság, önzetlenség, szeretet betartása nem emberen felüli és csak azért éreztem magam gyengének ezek betartására, mert hajlandó voltam magam megosztani, mert erőim szétforgácsolódtak.

A parancsolatok betarthatósága csak addig kétséges, amíg meg nem tapasztaltam Krisztust. Mert az az Isten szeretete, hogy megmutatjuk az Ő parancsolatait; az Ő parancsolatai pedig nem nehezek. (I. Ján. 5:3.)

Krisztus által új élet illatát éreztem meg, de tudom azt is, hogy ez az új élet nem lehet addig az enyém, amíg a régi élet bűneivel le nem számoltam és amíg meg nem mutatom magamat az embereknek a leplezetlenségben, mert csak ezután mondhatom azt, hogy az Úré vagyok. És állítom azt, hogy ezt sem nehéz megtenni, mert érzem, hogy mióta Krisztus közelségébe jutottam, lelkem kitágult és új erők buzognak fel bennem.

Most látom azt, hogy valóságos hatalom a Sátán, mert mikor közönségben egymásnak kitarjuk magunkat, akkor veszem észre rettenetesen romboló erejét, hogy milyen borzasztó munkát tudott végezni az én, vagy valamelyik testvérem lelkében. Eddig azért nem láttam, mert bűneim vakká tettek. Most legnagyobb feladatam, hogy harcoljak a Sátán ellen először magamban és azután másokban, amely harc a lekipásztor legfőbb feladata. Bizonyágtételük hatása alatt így erősödött meg hivatásomba vetett hitem és nincsen nagyobb öröm a számomra, mint bizonyágot tenni és szolgálni.

— — — — — Az Úr itt jár közöttünk és velem együtt még sok megragadott lélek tesz arról bizonyágot. *Jónás Imre II. é, hh.*

CSENDES NAPOK.

A legjobb az volna, ha minden külső ösztönzés és kényszer nélkül tudná a magyar diák megrendezni nem évente, hanem legalább is *havonta egyszer* a maga csendes napjait. Mivel azonban ilyesmit a ma általános diáktípusáról feltételezni nem lehet, szükség van a külső impulzusra is. Ezért indultak meg Budapestről néhány évvel ezelőtt a vidéki iskolák felé azok az emberek, akik hamar megkapták ugyan a „hitvigéc“ nevet azoktól, akiket hosszú, halálos álmukból akarnak felébreszteni minden évben nagyrészt sikertelenül — azért, mert tudják: mindenütt vannak öten, tizen, huszan, akiknek ők hozzák a Jó Hirt, a *vallásos életet* és az *élet vallását*.

Ólmos decemberelei ég alatt gondoljunk vissza reájuk. Nem tudom, neked mit jelentettek, nem tudom, ponyvát olvastál-e azalatt míg beszéltek, vagy ha oda figyeltél is, rezonált-e a lelked a felbukkant problémákra. De ha lélekből *ott* voltál, akkor elgondolkodhatsz majd azon: neked is hasonlók voltak-e a benyomásaid azokhoz, amiknek az alantiakban próbálom tükrét adni.

Az első, az imateremben tartott előadás a hetedik-nyolcadikos diák kérdéseiből emelt ki egynéhányat. Amiről tehát szó volt, az kizárólag a *magunk* ügye. A felvetett textus a zsidók csodálatos esetét tárgyalta, amikor manna hullott az égből és fürjek keresték fel a választott nép sivatagi táborát. A szépen levezetett tanulság: *miért legyünk akkor mi kicsinyhitűek?* Előttünk az élet, amelyben egy állásra átlag kétszáz pályázó szokott lenni, előttünk a tél, amikor ismét néhány száz diplomás fog havat lapátolni. Azok közül is juthatnak állásba, mondja az előadó, akiknek nincs protekciójuk.

A csendes napok ez első, fesztelen beszélgetésnek indult, kölcsönös, szívből jövő beszélgetésnek tervezett programpontjából előadás lett. Hozzászólás nincs. Benn volt kezdetben öt, később hat tanár.

Mindnyájunk lelkéből beszélt a következő előadó. „Manapság a keresztényen vallás hajlandó elfeledkezni arról, hogy az ember nem *csak* Isten igéjéből él“ — mondta az előadó. Sokan meg azt hiszik, hogy diplomás ember számára egy 80 pengős állás végleges megoldás. Bizony, itt van szerepe igazán az isteni manának: erőt és bizalmat adni abban a 995 ezrelék esetében, mikor mégsem fog az állás — protekció hijján — az ölünkbe hullani, mikor mégis csak inkább havat lapátol és jegyeket szakasztgat a villamosokon majd a most végző diákok nagy része; mert hiába, most ez a lehetőség látszik kézenfekvőbbnek.

Kicsit már fáradtan, de mégis „szorongó“ érdeklődéssel hallgattuk a nap harmadik előadását, az előző kettő színhelyének 7 fokos melegével szemben egy száznegyven embertől 24 fokosra fűtött teremben. Az előadó lassan berekedő hangjával párhuzamosan emelkedik mondanivalója a szép, az eszményi, az isteni magasságok örök, számunkra egy kicsit mindig elképzelhetetlen és megfoghatatlan csúcsai felé. Az eddig teljesen befagyott diákság lassan-lassan engedni látszik; bártortalanul, az előadás nívójával

kirívó ellentétben, de elhangzanak a nap első hozzászólásai. Talán, talán közel az a pont, amikor az első csendes nap kölcsönös beszélgetéssé lesz, amikor végre *megetalálja önmagát*.

Az óramutató azonban könnyörtelenül forog előre. Az alig megindult beszélgetés félbeszakad. Azok, akik végig figyeltek, egész sereg problémával a jegyzeteiken állanak fel. A reggel óta hintegetett magból, úgy látszik, jó földre talált egynéhány.

A délutáni beszélgetés során felvetődött egy igen sokszor emlegetett, de a praktikus diákéletbe oly kevésbé átvitt kérdés: olvasod-e rendszeresen, magadtól a *Bibliát*? Erre bizony csak két felelet lehetséges.

Vagy olvas a jelenlevők túlnyomó többsége Bibliát, vagy nem. Az első esetben egy általános felelettel megfelleltünk a kérdésre, ha azonban a második forog fenn, akkor egyéni jelentkezőknek helyet adni igen káros lehet. Az ilyenféle tény mindig magán viseli a diák szemében — nem kutatom, joggal vagy jogtalanul, az úgynevezett stréberségnek bélyegét. Ez pedig még akkor is ellenszenves neki, ha történetesen azzal emeli ki magát valaki a többiek közül, hogy ő olvassa a Szentírást. Két ilyen fogalom között pedig a képzettársítást elősegíteni semmi esetre sem szabad.

A második csendes nap is áhítattal kezdődött. Azt hiszem azonban, hogy még ilyen, nem a nagy nyilvánosság számára tartott kis istenitiszteleten sem szabadna szem elől téveszteni az egységességnek bizonyos szabályait. Még ilyenkor sem előnyös pl. kétperces imádság mellé hat verszoltárt énekeltetni; ha másért nem, hát azért, mert fizikailag kifáraztja a résztvevőket.

A nap első előadása lassan emelkedett az először szinte vasárnapi iskolai kezdésből egészen magas régiókba. Igazán fontos, aktuális és kevésbé vitatott kérdést vetett fel: *a vezér problémáját*. Ki az igazi vezér? Ki a jó vezér? Ki az Isten által kiszemelt vezér? Ma, a világnézetek harcában, amikor minden iránynak megvan a maga elhivatottságát szuggeráló vezére, csakugyan időszerű felelni ezekre a kérdésekre. Ha statisztikát csinálnánk, megbizonyosodna az is, hogy a vezetők nagy része a szellemi pályákról emelkedett fel az elért polcra. Vigyázni azonban nem árt, mert olyanféle megállapítások, mint pl. „mihelyt gimnáziumot végzett, már is eo ipso vezető“ — nem állhatják meg a helyüket.

Kevésszámú, nagyrészt általánosságban mozgó hozzászólás hangzott el, talán egyrészt a befejezés abstraktsága miatt.

Legnagyobb hullámokat a csendes napok utolsó előadása vert. Tárnya a gazdasági válság magyarországi okai a Soli Deo Gloria által képviselt megvilágításban. Mindenkinek az érdeklődésére számot tarthattak megjegyzései a birtokmegosztásról, az egyke okairól, a hitbizományokról, a helyes földbirtokreformról. Igen jó bizony néha ezeket a dolgokat egy kicsit az Evangélium szemüvegén át nézni, úgyis agyontárgyalja őket a sajtó ezer más szempontból.

Amikor azonban bizonyoságot teszünk az előadás nagy felkészültségéről, erős szuggesztív erejéről s kétségkívül nagy hatásáról, nem hallgathatjuk el, hogy a való élet adottságaival, a lehetőségekkel igen kevésbé számolt.

Az előadás kapcsán ismertetett tervezet, mely életbeléptetése ese-

tén megoldhatná a magyar gazdasági kérdéseket, vagy nagyon bölcs, de gyakorlati vonatkozásban igen kevésbé interpretálható, vagy nagyon naiv és akkor az előadást követő vita folyamán megállapított fogytékosságaira ez az igen egyszerű magyarázat. Az előadó, tudtán és akaratán kívül a második lehetőség mellett látszott állást foglalni akkor, midőn az ellenvetésekre azt felelte, hogy csakugyan, emberileg igazunk van és okfejtésünk helyes. Nem szabad azonban meglepedkezni arról, hogy mi egy szanálási tervben első sorban a *humánnumra* volnánk kíváncsiak, márpedig a tervezetnek ezek a vonatkozásai megmérettek és könnyűnek találtattak.

Ennek a cikknek nem lehet a célja a csendes napokon hallottaknak tüzetes megvitatása, vagy pláne megkritizálása. Csak néhány olyan körülményre próbáltam rámutatni, amelyek kiküszöbölése igen egyszerű eszközökkel lehetséges. Hibák vannak minden oldalon; nem vagyunk túlszigorúak magunkkal szemben, ha megállapítjuk, hogy ezeknek nagy része a diákságban keresendő. De ha másutt is van, s ezeknek az *elhallgatása* szintén helytelen lenne.

Bizonyos: egészen egyszerű szempontoknak a figyelembevételével el lehetne érni, hogy a csendes napok tulajdonképeni célja, a kölcsönös eszmecsere, az őszinte beszélgetések megvalósuljanak. Akiknek sikerült a rendes programkereten kívül beszélgetnünk egy-egy előadóval, éreztük, hogy ezeknek a kedves és hosszú időre maradandó alkalmaknak közkinccsé kellene lenniök, mert amit ők kaptak a csendes napokból, az el-
törpül amellett, amit kaphattak volna.

Egy-egy ilyen csendes napnak sokkal hangosabbnak, lüktetőbbnek, mozgékonyabbnak kellene lennie, mert nem függetleníthetjük magunkat attól az igazságtól, hogy a *mozgás: élet*; a nyugalom, mozdulatlanság viszont a halállal egyenlő. Sárospatakon, az 1934-ik évben, bizony nagyon csendesek voltak a csendes napok. *Mészöly Gedeon VIII. gimn. o. t.*

M É L Y Ü L É S.

Lejebb, mindig lejebb.

Hogy nő magasra
Lázadt emberi magunk.
Mi szépet, nagyot
S végtelent akarunk.
Az emberi nekünk
Kicsiny és kevés.
Nem látjuk, hogy
Az élet útja
A mélyülés.

Lejebb, mindig lejebb.
Élni az életben mélyen.
Szaggatni magunk

Vallató éjben.
Embernek lenni.

Az élet ne legyen
Fájó idegen.
Ne legyünk istenek
Lázadt hidegen.
Maradjunk embernek.

Szállani lefelé
S ott élni mélyen,
Táncoló lábunk
Lefelé lépjen.
Ugyis felettünk
Trónol az Isten
Vakító fényben.

Vatai László.

Györy Elek : Szüreti felvonulás.

EGY ÚJ SZIN **AZ ADY-PORTRÉHOZ.**

Ady, ez a letagadhatatlanul új és merészhangú zseni költészetében az emberi életnek a lényegét akarja megragadni, ebben a törekvésében Ady existenciálista.

Az existenciálizmus egy életerős, újonnan induló, hatalmas jövő elé néző filozófiai irány, illetve filozófia, amely *a létnek a lényegét kívánja feltárni az ember életén keresztül.*

Az igazi költészet mindig existenciális, mert életünk értelmét akarja megmutatni. Ehez a megmutatáshoz a képzelőerő juttatja el a költészetet. A képzelőerő számára megnyílnak mélységek és magasságok. A képzelőerő tűzérével előkészíti a terepet a gondolkodás gyalogsága számára. Eszerint a költő mindig a gondolkodó előtt jár, képzeletének lámpájával óriási lehetőséget, összefüggéseket mutat.

Az existenciálizmusban az időnek elsődleges szerep jutott, az időben történik létünk és csak az idő képesít minket arra, hogy élhessünk, tehát *az emberi létet, mint időt kell vizsgáljunk.*

Ady érzi az időben rejtőző lehetőséget és korlátot. Vár: „Míg Idő jön a csodákra“ (Hepehupás vén Szilágyban). Érzi, hogy az Idő hatalom,

az Idő teszi lehetővé a csodák kiteljesedését, a legnagyobb csoda az élet, az is az Időben teljeseedik ki. Látja a nagy lehetőségeket hordozó Időben a Holnapot: „Előttem a Holnap, Engem vár, engem, rohanok“ (A Holnap elébe). A Holnapban is az Időt látja. A Holnap az Idő rohanó bizonyossága, amely követelő erővel zúdít reánk szituációkat és azokban feladatokot, döntéseket. De nemcsak a lehetőséget, hanem a korlátot is látja az Időben („Csépel az Idő. Az Idő rostáján“). „Az Úr, az Idő áll örökké“ és mulnak az életek. Az Idő áll és bolond kényekedve szerint nemzeteket rostál ki óriási rostáján. Az Idő korlátai korlátozzák az emberi létet.

Ilyen korlát az, hogy az ember nem lehet egyedül, hogy az embernek közösségben kell élnie. Ennek a megérzése csendül ki: „Az őš Kaján“-ból: „Ott járhatott egy céda őšöm S nekem azóta cimborám, Apám, császárom, Istenem.“ Komor őšök bús sora vetíti feléje halált árasztó árnyát. Az őšök és utódok sorában egy láncszemnek érzi csak magát, akin borzalmas következetességgel teljesül be az őšök bűneinek büntetése. „Egy-két század mit számít“ (Ilosvai Selymes Péter), nem lát és nem is láthat az időben közbevetetést. Óriási láncban állunk ott egymás mellett, egymás kezét szorítva unokák, fiak, apák, nagyapák és átérezzük az eleven láncon egymás szívverését. Emellett a családi jellegű közösség-érzés mellett ott látjuk a nemzeti, a faji közösség érzését is. „A mi nagy magyar átkunk“ (Egy jövő költő.) reányomja mindannyiunkra a korlátozottság bélyegét. Ady is ez az eleven vérközösség egyik tagjának vallja magát. És „A föl-földobott kő“-vel együtt visszahull ő is a magyar közösségbe, amelynek örökké tagja. A fajtája sorsát hányszor elsíratja, mert a fajtánk egy bús közösség, átokban fogant, sírásban született, halálra szánt náció és ezt síratja a költő is, mint aki tudja, hogy az övéit síratja.

Ilyen korlátja továbbá az időnek, az emberi létnek: a halál. „A halál rokoná“-nak érzi magát, érzi azt az elpecsételtséget, amely rajta ül, érzi, hogy a halál, ez a nagy uralkodó magáévá teszi. „Jó Csönd herceg Nagyot lépne és eltiporna“ mondja, miközben bús átokként látja közeledni a mindent eltipró Csönd herceget, akinek hatalma van, hatalma olyan hatalom, amilyen nincs és nem is lehet az embernek a maga korlátozottságában, ki nem teljeseedésében. Felsír: „Én kifelé megyek“, kifelé menet elhalkul minden, kevesebb van bennünk és előttünk a mulandóságból, hátrahagytuk időnk legjavát és ebben a halálhoz való közeledésben lesz teljes az ő élete is. Mikor megállunk a halál előtt, akkor teljes, akkor kész az élet.

Korlátja még az emberi létnek az, hogy állandó gondban van. A gond Adynál személyes erővel jelenik meg: „Ültem partjain Babylonnak S ültem partjain a Gondnak.“ Sötét folyó a Gond és mi mindannyian a partján ülünk, megdermedve nézzük a vizet s érezzük, hogy a gondban, a gond vizében látott sápadt képünk nem más, az magunk vagyunk. A gondban szemlélhetjük legjobban mind a közösségben, mind a halál előtt levő életünket. Az az Ady érzése, hogy a Gond nem megszemélyesítés, a Gond személy. „Kerget a Gond a Fekete Ördög“ — miközben mi rohanunk a magunk jól-rosszul megharcolt életünkben előre, hátunk mögött az élet átka, a lázalmok lidérenyomása a Gond kísért és kísér.

Ezek közül a felismert korlátok közül óhajt szabadulni a költő,

ebből a szabadulni akarásból virágzott ki a: „Sirás az Élet fa alatt“ is. Ebben feltörő vágyal gondol az életre, amely itt nem nagyképűsködő bűvkör, nem a hétköznapi ember-, állás-, szerelem-, hírnévpiaca, nem a taplóagyúak elvonatkoztatott Élete, nem megdermedt és üres abszolútum, nem materiális-vitális életáramlás, hanem az a lét, az az élet, amely nem az emberé, nem is lehet az emberé, mert az korlátlan, magányos, halál nélkül való, gondtalan élet. Az „Úr érkezése“-ben belátja, hiába minden: „Meghalt ifjúságom, De őt a fényest, nagyszerűt Mindörökre látom.“ A kiteljesedett élet az Istené, ezt az életet nem tehetjük magunkévá prometheusi élettűz lopással, eget dörömbölő akaromsággal, ezt az életet Isten adja meg nekünk s ha megadta, örökre adja meg, nem az Idő, az emberi lét síkjában és korlátjaiban. Ezt az életet csak a halálban nyerhetjük el, hogy ezt beláthassuk előbb az ifjúságunknak, az eget kérésnek, a mindenre elégségeség tudatának kell meghalnia. Míg az egész életet csupán a halálban birtokolhatjuk.

Látjuk tehát: az existenciáizmus adhat még egy új szint az Ady-portréhoz.

Hován István II. é. hh.

F A L U S Z E M I N Á R I U M.

Kiszállások sárba ragadt magyar falvakba.

Tizennégy faluszemináriumi munkás indult el — ki gyalog, ki vonaton — a Bodrogköz nyolc községébe, hogy szemtől-szemben állva lássa a falut, a falu életét. Falutanulmányozási kérdőívének hatalmas anyagából két kérdés nyílásán kellett szemlélni, látni lenyűgöző képet: a falu életrajzán és a falu egészségügyi rajzán.

Nem lehet rövid ismertetésben elmondani a látottakat, felsorakoztatni az adatokat. Ez a Faluszeminárium, egyszer kiadásra kerülő anyagát gyarapító, részletes kidolgozás feladata.

Miért adtuk ezt a jelszót most a magyar falunak: sárbaragadt? Nemcsak azért, mert a vizenyős s az őszi esőzéstől felázott Bodrogköznek köves úton, járdán közlekedő, sétáló ember előtt csaknem elképzelhetetlen sáros utcái, közei, terei vannak, hanem azért is, mert sárbaragadt a mindennapi élet, egészségügy: lakás-, táplálkozásügy. Hála Istennek, sok itt az ember, sok a gyermek, — annak azonban Isten a megmondhatója: milyen ezeknek az embereknek, gyermekeknek az életsorsa. Sok a szegényember, aki nehéz, robotoló munkát végez, egyszer főz napjában, olajos kenyeren és burgonyán él. Hatod-heted, vagy nyolcad magával lakik nyirkos földű pitvarban, szobában. Végén vagyunk az ősnek, reászakad a tél. Fülledt lesz a pitvar, szoba levegője, keveset nyilik az ablak, mert drága a tüzelő s elillan a meleg. Ezek az egymás hegyén-hátán élő, nehézsorsú emberek mégis annyi értéket csillogtatnak meg. Szövében, fonásban, gyékénymunkáikban, népi viseletük töredékeiben, nem fásult meg a lelkük sem s ha olykor-olykor nekikeserednek is, türelmesen várnak a jobb napokra. Lesznek-e jobb napjaik?

Egyik helyen kevesen vagyunk, pusztulunk, másik helyen sokan vagyunk és nyomorgunk: nem jól van ez így!

Jön a karácsony. Krisztus emelni, tisztítani akarja a sárbaragadt emberiséget. Téged is „emelő“, tisztító eszköznek rendelt. „Barátságos meleg szobában“ gondolj sárbaragadt testvéreidre: *Kovács István IV. é. hh.*

SZEKÉRŰT.

Az őszi égen úsznak szürke felhők,
 álmodnak ólmos, szürke álmokat.
 Elhagytuk már a rétet és az erdőt,
 mögöttünk bokor, fű-fa elmarad . . .

De mindig egy marad a táj . . .

Kocsink előtt a köd kitér:
 s zokog velünk göröngyös úton
 zokog a rozoga szekér . . . *Mészöly Dezső.*

Kérelem a lelkipásztor urakhoz!

Több oldalról hozzánk intézett kérelemre, amidőn nagy hálával gondolunk a legációk eddigi jótéteményeire és a Lelkipásztor Urak kitüntető pártfogására, mély tisztelettel fordulunk a nagytiszteletű Lelkipásztor Urakhoz, hogy legációba menő diákságunknak a gyűjtőkkel történő elszámolásait ellenőrizni méltóztassanak. A főtiszt. Püspök ur felhívására bevezetett gyűjtőivek mellett is megtörtént pár helyen, hogy a gyűjtők átírt, kiradírozott és kivakart íveket adtak át. Az egyik helyen például az azonnal lefolytatott lelkipásztori vizsgálat kiderítette, hogy 10 pengő és néhány fillér volt az illegitim úton eltulajdonított összeg. Mi az ellenőrzés módszere tekintetében nem kívánunk tanácsal szolgálni, mert megvagyunk győződve, hogy Nagytiszteletű Lelkipásztor Uraink mindenkor, mindenekben bölcsen megtalálják az alkalmas eszközt teológus ifjúságunk e téren való pártfogására is.

Kérésünket megismételve, vagyunk a Nagytiszteletű Lelkipásztor Uraknak
 aláztos szolgálója:

A HITTANHALLGATÓK EGYLETE.

Kedves Olvasóink!

Decemberben aggódva nézünk március felé. A télből a tavasz csüng figyelmünk. Márciusban szeretnénk Közlönyünk jubileumi számával az olvasók kedves táborát megörvendeztetni.

Karácsony hava az ajándékozások, megemlékező gondoskodások ideje. Ifjúi óhajtással kérjük kedves olvasóinkat, küldjék el szíves ajándékaikat az „Ifjúsági Közlöny“ jubileumi számának gazdagítására, ötvenedik évfolyama márciusi példányainak ünnepi köntösben való megjelenésére.

Köszönettel nyugtázzuk a november 29-ig beérkezett előfizetéseket: Kisfaludy László (Sp.) 10 P. Mezössy László (Z.) 6 P. Buza László (Sz.), Farkas István (M.), Janka János (G.), Kovács László (Mh.), dr. Terhes

Tivadar (Bp.) 5—5 P; Dr. Sasi Nagy Imre (P.), Magyar Lajos (C.), Sárközy Lajos (K.) 4—4 P; Berzeviczy János (A.), Danyi József (G.), Hallgató Sándor (Sp.), Kádár József (P.), Kazinczy Gábor (D.), Kocsis József (S.), Lenkey Gyula (B.), Rácz Lajos (Bp.), Steinfeld Béla (Sz.), S. Szabó József (C.), Szűcs Ernő (Bp.), Tatár János (Bp.), Thuróczy Endre (J.), dr. Trócsányi József (Sp.), Truskovszky Ilonka (Sp.), vitéz Vitézy Dezső (St.) 3—3 P; Malakó Dezső (E.) 1·50 P.

Tisztelettel kérjük kedves olvasóinktól a még be nem küldött előfizetéseket.

KIADÓHIVATAL.

HIREINK

november 7-től december 3-ig.

Boldog karácsonyi ünnepeket kíván a szerkesztőség.

Özv. Szűcs Péierné

Szűcs István IV. é. teológus testvérünk édesanyja nov. 25 én Szakolyban meghalt. Isten szeretete és a pályatársak testvéri részvéte legyen teljesen árva barátunk vigasztalása.

A Kormányzó Ur Budapestre való bevonulásának 15 éves évfordulóján, november 16-án tanítási szünet volt Főiskolánkban. Tanári karunk és az ifjúság hálaadó istentiszteleten vett részt a városi templomban, amelyen Martin Miklós s. lelkész végzte az igehirdetés szolgálatát.

Dr. Gulyás Józsefet főiskolánk tanárát az Egyházkerület nov. 29-iki ülése igazgatói címmel tüntette ki.

Révai Ödön képzőintézeti tanár nyugdíjaztatása folytán megüresedett tanári állásra a tanítóképző-intézet előjárósága Csuka Andor okl. tanítóképzőintézeti tanárt választotta meg nov. 17-én. Szeretettel köszöntjük.

Muraközy Gyula kálvintéri lelkész nov. 11-én a sárospataki ref. templomban istentiszteletet végzett. Igehirdetésének textusa: Ján. 21: 25. volt.

Joó Lajos m. kir. őrnagy nov. 10-től kezdve szombatoként szakelőadásokat tart, melyek egyuttal az ifjúság társadalmi neve-

lését is célozzák. Az előadások ifjúsági organizátora Basky István IV. é. hh. osztályelső.

Sipos József sátoraljaújhelyi kántor, Sipos Zoltán II. é. teol. testvérünk édesatyja, az Irók és Zeneszerzők Egyesületétől a zeneszerzés terén szerzett érdemeiért magas elismerést és oklevelet kapott.

Gondnoki látogatás volt november 17-én. Janka Károly lelkészi gondnok és gróf Bethlen Pál világi gondnok látogatott a főiskolában. Látogatásuk során melegen érdeklődtek az ifjúsági Egyesületek munkái iránt. Meglátogatták s hosszabb időt töltöttek az I. Rákóczi György Egyesület, az Önképzőkör valamint a cserkészcsapat barátságos helyiségeiben.

Hubay Kálmán esperessé való beiktatásán Zádorfalván a Főiskolát Szabó Zoltán dr. teol. tanár képviselte.

Új lelkipásztorok: Tóth Bertalan Tisza-lucon, Nagy Sándor pedig Alacsán.

Az Alsózempléni Ref. Tanító Egyesület nov. 7-én a tanácsteremben tartotta évi rendes közgyűlését, amelyen megjelent Kozma György dr. zempléni főispán is, a Főiskolát pedig dr. Újszászy Kálmán képviselte.

Az Orsz. Bethlen Gábor Szövetség nov. 10-én nivós irodalmi estét adott. Tasnády Nagy András államtitkár megnyitó beszédet mondott. Előadást tartott Muraközy Gyula budapesti lelkész, melynek témája: mit kell elfelejtenünk és mire kell emlékeznünk szempontok szerint nyújtott gazdag gondolatokat. Szalay Ilona ének-, Dullien Klára hegedű-művésznők és Rieger Tibor

zongorista művészi számai gyönyörködtették a jelenlévőket, Novelláiból olvasott fel Har-
sányi Zsolt író. Ifj. Szász Károly pedig saját
költeményeiből szavalt. Az ünnepély Novák
Sándor közigazgató zárószavaival fejeződött be.

Külföldön tanulnak a következő végzett
teológusaink: Orbán József volt szénior
Tübingenben, Molnár Pál Lipcsében és Józsa
István Montpellierben.

A főiskolai Kórus nov. 18-án Abauj-
szántón az új presbiterek beiktatásának ün-
nepélyén vendégszerepelt. A presbiterek kö-
telesegeiről dr. Szabó Zoltán prof. prédikált
a délelőtti istentiszteleten.

Lelkészerterkezletre gyűltek össze nov.
28-án az Alsózempléni Ref. Egyházmegye
lelkészei Kiss Ernő esperes elnökletével. Az
összejövetelen a teol. ifjuság jórésze is meg-
jelent, mert Darányi Lajos spataki lelkész:
Követeléseink a teológus ifjúsággal szemben
cimmal tartott előadást, amit megbeszélés
követett. Köszönet a jóakaratu hozzászólá-
sokért!

**Barth Károly teológiájának kérdé-
seiről** tartott előadást Nagy Barna s. lelkész,
Barth tanítványa, dec. 1-én. Az értékes és
világos előadás sokban tisztázta előttünk e
sokoldalú kérdést.

Deme László és Békefy Benő, a
MEKDESZ munkásai nov. 26—28 között
meglátogatták teol. akademiánkat. Összesen
hét összejövetelt tartottak, melyek jótéko-
nyan erősítettek bennünket evangéliumi
hitünkben.

Soós Géza dr. SDG. főtitkár nov. 27-én
meglátogatta a tanítóképzős SDG-t. Beszé-
dében fokozott munkára buzdította a tagokat.

A Kenti hercegnek esküvője alkal-
mából az Angol Internátus a következő rá-
diogrammot külte: H. R. H. the Duke of
Westminster Abbey, London — Hearty
congratulations from the English Boarding
school — Sárospatak Hungary. (A kenti
herceg Öfenségének — Westminster Abbey
London. Szívből gratulál az Angol Internátus
Sárospatak, Magyarország) A válasz még
az nap, 29-én este megjött: English
boarding school Sárospatak. The Duke and

Duchess thank you all for your kind tele-
gram (A herceg és hercegnő mindnyájuk-
nak köszönik kedves táviratukat).

Győri Elek östehetség-festőművész okt.
24-től a főiskolai kórusteremben festeget.
Sok értékes nagyobb és kisebb képet készi-
tett itt ez alatt az idő alatt. A délelőtti óra-
szünetekben, üres órákban és délután mun-
kája közben mindig sok tanár és diák, sőt
városiak is látogatják. Mindenki kérdez tőle
s ő mindenkinek mindig felel. A humor még
haragjában sem hagyja el. Amit fest, azt
egészen éli, pl. amikor a „Temetés“ című
képét festette, folyton a „Nincs már szívem
félelmére“ kezdetű éneket dudolta.

Regőseink nov. 18-tól 26-ig járták
Abauj felső részét. Utjukat kezdték Abauj-
váron, ahol templomi missziós és iskolai
regős szolgálatot végeztek. Folytatták ugyan-
ezzel a programmal Zsujtán. Egy meleg
estét töltöttek a hidászmeti kis gyüle-
kezetben. Utjuk további részén Hernádszur-
dokon és Göncruszkán végeztek szolgálatot.
Göncön a kulturházban a tea-estély prog-
ramját adták, majd vasárnap mindnyájan
Igét hirdettek. Elmentek Vilmányba és egy
Hejcére is. A regősök: cserkészek és falu-
szemináristák. A lelkipászorok bizonyága
szerint utjoknak nagy áldása volt. A regős
munkát végzők: Basky István, Fürjész Ist-
ván, Kiss Péter IV. é., Rózsay Tivadar és
Sipos Zoltán II. é. teológusok voltak.

Csendes nap volt november 26—27-én
a gimnáziumban, mely alkalommal, mint az
Orsz. Ref. Középiszkolás Missziói Bizottság
kiküldöttei jártak közöttünk: Fonyad Dezső
dr., Kiss Sándor, Morvay István konventi
lelkész urak, dr. Soós Géza a Ref. Diákok
Soli Deo Gloria Szövetségének főtitkára és
Bolemányi Margitka a SDG. szövetség Ica-
ny titkára. A közös áhitat után, mellyel a cse-
ndes napok kezdődtek 4 csoportra oszlott az
ifjuság. Délelőtti előadások, délután pedig
eszmecserek voltak. Második nap délután
közös áhitat fejezte be a csendes napot.
Éreztük, hogy a csendes napi áldott cse-
ndesben folyó beszélgetésekben Krisztus jött
közénk, szórva az Ige magját.

A faluszemináriumi őszi kiszállások nov. 24—25 én történtek meg a Bodrogköz még hátra lévő falvaiba. Kiszálltak: Kovács István és Kődöböcz József Cigándra, Kalmár András és Ablonczy László Karosra, Mester Béla és Hován István Kenézlőre, Sebő Antal és Vályi József Lukára, Orgoványi György és Péter József Visre, Vágó István pedig Tiszakarádon folytatta már megkezdett munkáját. A Faluszeminárium ezúton is szíves köszönetet mond mindazoknak, akik e munkát örömmel támogatják, elsősorban is a lelkész és tanító uraknak.

Szalay Károly szintársulata november 19-től dec. 2-ig Sárospatakon szinelőadásokat tartott. A kedvezményes jegyek nyújtása lehetővé tette az ifjúság részvételét is. Nov. 23-án külön ifjúsági előadást is tartottak, melyen színrekerült „Az aranyember“.

Népművelési előadást tartottak nov. 11-én Kácsárdon Bertha Zoltán, Csontos István, Pazar Andor és Tóth Gusztáv teológusok

Mészöly Dezsőt, gimnáziumunk VII. o. növendékét, ki „Deák“ jelige alatt Írók, Művészek és Zeneszerzők Értékesítő Szövetkezte pályázatán verseivel résztvett, a Szövetkezet elismerő oklevéllel tüntette ki, egyben meghívta a Szövetkezet tagjaul.

Imaközösségek csendes szervezését végzi a lélek munkája. Hisszük, hogy a Szent Lélek van és lesz mindazokkal, akik fáradozásaik gyökerét és célját a hitben vetik meg.

Az erdélyi diákok szövetségének 5 kiváló tagja adott műsort a teológusok dec. 1-iki estélyén. Az 5 erdélyi diák: Dabóczi Mihály főiskolás, szobrászművész, Antal István kulturmérnök, Imre Ferenc orvostanhallgató, Imre Vince és Farkas Mihály állatorvostanhallgatók. A megjelent közönségnek volt alkalma gyönyörködni a szebbnél szebb számokban, az erdélyi „csüdüngölős“ ben, páros táncban, megható énekekben és humoros erdélyi monológokban. Salacz Judit és Dávid Lili falusi székely táncot adtak elő. A műsort ezenkívül még a főiskolai

kórus számai is tarkították Szabó Ernő ének- és zenetanár vezetésével. Konferált Göndöcz László.

Az Orsz. Ref. Teol. Szövetség kisgyűlésén Pápán nov. 20—28-án a pataki Hittanhalgatók Egylete képviselőjében Harangi László alelnök és Ébner László pénztárnok vettek részt. A kisgyűlés tárgya a rendezendő nagy nyári konferencia ügye volt.

Kedves leveleket hozott a posta teol. ifjúságunknak. Testvéri sorokat küldtek a megszállt területi: kolozsvári és losonci teológusok, soproni evangélikus testvéreink, valamint budapesti, debreceni és pápai atyánkfiai is.

A diák istentiszteletek december 2-án vasárnap vették kezdetüket az imateremben. Az ifjúság eddig a városi templomba járt. Az imateremben vasárnaponként két istentisztelet van: 9 órakor a kis diákoknak (I—IV. gimn.), amit a teológusok végeznek és tíz órakor a többi diákoknak a tanárokkal együtt. A diák istentiszteletek ez évi első igehirdetői: Palumbo Gyula szénior és Harangi László IV. é. hh. voltak.

Az Orsz. Szeretetszövetség nyiregyházi Leánykálvineuma Sátoraljajuhelyben dec. 2-án műsoros vallásos estét rendezett, amelynek egyes számait a főiskolai kórus adta Szabó Ernő főiskolai tanár vezényletével.

Az alsözempléni egyházmegye sátoraljajuhelyi és spataki missziói köre december 1-én Sátoraljajuhelyben kizárólag intelligens férfiak számára értekezletet tartott, melyen dr. Kovács J. István teol. tanár és dr. Váró Indár ricsei szolgabíró „Az intelligens ember vallásossága és Isten szolgálata“, illetőleg „Az egyházi élet megújulásának feltételei“ címen tartottak bevezető előadásokat. A teológus ifjúságot Kovács István és Fürjész István IV. é. hh-ök képviselték.

A „Pipacs“ csibészcserkészek, akiket utcagyerekekből szervezett a Timótheus öregcserkészcsapat, 4 teológus vezetése alatt készülnek a dec. 15-iki avatásra. Teológus vezetők: Biró Sándor, aki az egész munkát

megszervezte, Ébner László IV., Orgoványi György és Z. Elek Béla II. évesek.

Orgoványi Györgyre változtatta nevét a belügyminiszter engedélyével Fischer György II. é. teológus.

Vallásos estét tartottak Bodrogolasziban nov. 29-én Kiss Ernő és Tóth Gusztáv teológusok.

Próbáltak nov. 17-én a Timótheus cserkészek. A próbákat Basky István öregcserkész őrsvezető vezette.

„Péntek esték“-et tart a Főiskola tanári kara. Ezek egy előre megállapított előadásorozat. Az első előadás nov. 23-án volt, amin Novák Sándor közigazgató megnyitó szavai után dr. Harsányi István ismertette nagy alaposággal, megértő objektivitással és szeretettel az Ady-problémát. A hozzászólások kapcsán Dávid Zoltán és dr. Szabó Zoltán tanárok szólaltak fel. A „Péntek Esték“ további programja: dec. 14-én dr. Ujszászy Kálmán: Dosztojevski, jan. 18-án Szabó Ernő: Kodály Zoltán, február 15-én Képes Géza: Stefan George és köre, márc. 8-án dr. Szabó Zoltán: Modern Krisztusképek (Mereskovszki, Papini, Rosadi stb.), márc. 29-én Molnár Benjámín: Lewis Sinclair, dr. Mátyás Ernő: Záró szavak. Az előadások helye a Főiskola tanácsterme, ideje délután 5 óra.

A lelkészképesítő vizsgálatok tételei.

1935 szeptemberi I. lelkészképesítő vizsgára. 1. Prédikáció irandó urvacsora osztás-előtti (bűnbánati) alkalomra Róm. 2:4—5. alapján. 2. Ujszövetségi teológiából: Jézus igehirdetése Isten országáról. 3. Ószövetségi teológiából: M. ssiási váradalmak az Ótestamentumban. 4. Dogmatikából: A hit és remény. 1936 szeptemberi II. lelkészképesítő vizsgálatra. 1. Gyakorlati teológiából: a) Értekezés irandó „Isten országának kérdéséről igehirdetésünkben“. b) Prédikáció irandó a reformáció emlékünnepe Mt. 10:32—33. alapján. c) Irásmagyarázat készítenő II. Sám. 12:1—7. alapján. d) Kátémagyarázat készítenő a Heidelbergi Káté 123 kérdése és felelete alapján. 2. Magyar

protestáns egyháztörténetből: Egy egyház-megye története, 3. Egyházjogtanból: Felekezeti iskolázás jogállása és szervezete. — A lelkészképesítő dolgozatok beadásának határideje 1935 aug. 1. Később érkezett dolgozatok csak rendkívül indokolt esetben és csak püspöki engedély alapján vétetnek figyelembe. Az I. lelkészképesítőre a prédikáció, a II. lelkészképesítőre az írásmagyarázat könyv nélkül is megtanulandó.

Reggeli áhitataink a hétfői közös áhitattal kezdődnek az imateremben. A hét többi napjain a teol. ifjuság a kis-áhitat-teremben tartja csendes perceit. Csütörtök reggelenként professzoraink bibliamagyarázatai mélyítik el lelkünket. Minden szombat, mint kifejezetten gyakorlati nap, a homiletikai szeminárium keretében végzett rendes istentisztelettel kezdődik.

KIE cserkészcsapat alakult Vámosujfaluban. Fogadalomtétel és zászlószentelési ünnepélyüket nov. 25-én tartották. A csapatot Csathó József lelkész, volt pataki öreg Timotheus szervezte. A szép ünnepélyen a képző, gimnázium és a teológia csapatai képviselőket utján vettek részt. A Timótheus kiküldöttei gr. Haller Gábor, Novotny Gy., Szabó I., Dabóczi I. teológusok voltak.

120 kilométer-jegy adott el Magó Ferenc IV. é. hh. Molnár Mária misszionáriusnő utazási költségének fedezésére, aki Magyarországra vissza akar térni. A jegyek jó része a diákok között kelt el.

A gimnázium „Rákóczi Zsigmond“ SDG. Kollégium munkája mind nagyobb méreteket ölt, Hetenként egy-egy összejevetel alkalmával gyűlnek össze a felsős és alsós kollégisták. A mindennapi élet problémáin kívül a falu, az egyke, a föld, az ottkon kérdései, valamint a missziói munka problémái a gyűlések tárgya. A csendes napok alkalmával a Szövetség főtükára dr. Soós Géza tett látogatást a Kollégium ülésén. Felső Kollégiumunk létszáma jelenleg 14, tavaly 12, ebből eltávozott 5, az alsós Kollégium két csoportban tartja gyűléseit, itt a létszám 25, az elmúlt évben 7. Ugy látszik növekedik a Krisztust keresők tábora.

A városi templomban beosztás szerint végeznek istentiszteletet egyes teológusok. Nov. 18-án Koncz Sándor predikált Dán. 12:13. alapján az örökéletéről. A dec. 9-iki adventi igehirdetési szolgálatot pedig Novotny Gyula látja el.

A 134. sz. Hegyaljai Erő cserkészcsapatban is nagy lendülettel folyik a cserkész munka. November 1-től a csapat két órse háromnapos kirándulást tett a Hegyalján. A III. Sas órs Farkas Miklós órsvezető vezetésével a következő vidékeket járta be: Kovácsvágás, Pálháza, Telkibánya, Gönc, Regécke, Huták, Spatak. A II. Zerge órs Maller Sándor rajvezető vezetésével a következő vidékeken járt: Erdőbénye, Tálya, Golop, Boldogkőváralja, Regécke, Huták, Spatak.

Mind a négy Egyházkerület őszi ülésein foglalkoztak a Soli Deo Gloria Szövetség egyke, földreform, örökösödési törvénytárgyaló memorandumával.

A gimnázium cserkészcsapatának II. „Kazinczy” raja november 11-én kedves tea-estélyen látta vendégül az igazgató és parancsnok urakat, valamint a cserkészek szüleit, mely alkalommal avatták fel a raj tagjai által készített s gyönyörűen feldiszitett raj sarkot. Az estély vidám hangulatban telt el. A bibliamagyarázat után énekszámok, mókák, bemutatások következtek, melyet a raj örsei adtak elő. A rögtönzött színpadon egy cserkész tárgyú szindarabot is előadtunk.

Dr. Gavallér Lászlóné okl. tánctanárnő a gimnázium és tanítóképző ifjúságának táncanfolyamot rendezett. A gimnáziumból résztvett 14 lány, 70 fiu. November 24-én volt a Próbabál, nagyszámu és előkelő közönség jelenlétében. Az est műsorán szerepelt Gavallér Gabriella, ki gyönyörű énekszámokkal gyönyörködtette a hallgatóságot. Konferált: Mészöly Dezső és Anga Károly. Ezuton is hálás köszönetünket fejezzük ki dr. Gavallér Lászlóné urhölgynek buzgó, fáradságot nem ismerő munkájáért.

A sárospataki SDG. Kollégiumok november 11-én a tanítóképzőben a tanárok s szülők jelenlétében tea-délutánt rendeztek. Harsányi László tanár ur megnyitó szavai után az egyes Kollégiumok ének, zene-számokkal, mókákkal, szavalatokkal gyönyörködtették a megjelent vendégeket és kollégistákat. A teázást játék követte. Közel két-órás együttlét után ki-ki boldogan távozott, úgy éreztük, hogy ezzel az alkalommal ismét közelebb jutottunk egymáshoz.

Kendőket adományoztak Faluszemináriumunk részére: Lácáról: ifj. Pásztor Sámuelné, Csékeről: Lengyel Margitka, Rinkó Mariska, Rinkó Margitka, Cseh Erzsike, Hallók Veronka, Nagy Istvánné, Kenézlőről: Pataki Sándorné, Berei Józsefné alvég, Tóth Erzsike alvég, Berei Jánosné, Rehá Gáborné, Karakó Erzsike, Rehá Dina, özv. Rehá Sándorné. Cigándról: ifj. Kertész Jánosné, Karosból: Migléc Jánosné, Bodroghalomról: Tóth Lidike, Visről: Berey Karolina, Tiszakarádról: özv. Ablonczy Sándorné. Főiskolánk nevében a leghálásabb köszönetünket tolmácsoljuk az adományozóknak.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

PR. D. A. K. B. Vielen Dank für Ihre Freundlichkeit. Viele Grüße! — **L. Gy. Bh.** A dologra tavasz felé kerül sor. Akkor majd bővebben meglevelezzük. — **K. S. St. Ch.** Ahová hívnak, menj. Gondolj a cikkekre. Kellemes karácsonyt!

Kladóhivatali vezető: Kovács István.

Kladja: a főiskolai Ifjúsági Egylet.

Hirgyűjtők: Tóth Lajos teol., Békés Géza képz. n., Széll Imre gimn.

Nyomtatta: Kisfaludy László a ref. főiskola betűivel, Sárospatakon.